

пънъ и мижи. Азъ помислихъ, че мижи отъ насла-
да, задето сме вече надъ Розовата долина. Но като
се наведохъ, какво да видя? Бѣдничкиятъ бѣше
задрѣмалъ. . . Да, спѣше човѣкътъ за едното чудо
— ха-ха-ха!

Впрочемъ, Стоянъ имаше право! Следъ про-
клетата нощъ, която прекарахме въ Старозагор-
скитѣ бани, човѣкъ можеше да заспи даже въ Рая.
Че то нощъ ли бѣше? Можехме ли да мигнемъ?

Да, Стоянъ имаше право. И нека си поспи. А
азъ не ща. Хмъ, да спа тука, когато за пръвъ пжтъ
виждамъ Шипченския балканъ и Розовата долина?
Не, приятели, нѣма го майсторътъ! Само ще си по-
лежа тѣй — съ очи къмъ дивната картина подъ
насъ, а после ще намѣря пѣськъ въ нѣкой сухо-
долъ и ще се науча по него да чертая наизустъ
картата на Розовата долина.

Излегнахъ се на раницата си и заследихъ съ
очи, какъ синята лента на Тунджа лжкати срѣдъ
долината. Откъмъ западъ тя се подава изъ нѣкаква
тѣснина и прави сърпъ къмъ Срѣдна гора, а после...

А после . . . съмъ заспалъ! Тю, невѣрно нѣщо
било това — сънътъ!

Събуди ме слънцето: напекло ме е здравата.
Цѣлонощното мръзнене въ Старозагорскитѣ бани
бѣше избило сега въ потъ: чувствувахъ се мокъръ,
като гжба въ утрenna роса. Но все пакъ затѣтрихъ
се по земята, — търся сѣнка да си продължа съня.
Но Стоянъ викна:

— Хей, кжде? Ставай да вървимъ! Тука е ви-
соко, — вѣтрецътъ може да ни пониже. Ще слѣ-
земъ въ полето и тамъ ще си доспимъ.

Ще го послушамъ, каква ща?

А щомъ потеглихме надолу, забравихъ съня!